

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ
КЕРІВНИХ КАДРІВ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ
Навчально-науковий інститут перформативних мистецтв
Кафедра режисури та акторської майстерності
імені народної артистки України Лариси Хоролець

**АНОТАЦІЯ
ДО ТВОРЧОГО ПРОЄКТУ
«ВИКОНАННЯ РОЛІ ЛУЇЗИ У ВИСТАВІ «ВІСІМ ЛЮБЛЯЧИХ
ЖІНОК» Р. ТОМА»**

на здобуття ступеня вищої освіти «Бакалавр»
за спеціальністю 026 «Сценічне мистецтво»,
кваліфікацією Бакалавр сценічного мистецтва,
актор, ведучий театралізованих видовищ,
освітньо-професійною програмою «Акторська майстерність»

Роботу виконала
здобувачка вищої освіти
4 курсу, групи БСМ 12-22
Маслова Анна Костянтинівна

Керівник творчого проєкту:
кандидат мистецтвознавства, доцент
Сорока Іван Іванович

Допустити до захисту творчого проєкту
Протокол засідання кафедри
№ _____ від _____
Завідувач кафедри –
професор, народний артист України
_____ Гирич В. С.

Київ 2026

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1. ІДЕЙНО – ТЕМАТИЧНИЙ АНАЛІЗ ДРАМАТУРГІЧНОГО ТВОРУ	5
1.1. Автор п'єси та епоха	5
1.2. Ідейно-тематичний аналіз п'єси «Вісім люблячих жінок»	7
РОЗДІЛ 2. ДІЙОВИЙ АНАЛІЗ ДРАМАТУРГІЧНОГО ТВОРУ І РОЛІ	10
2.1. Дійовий аналіз п'єси	10
2.2. Дійовий аналіз ролі	12
РОЗДІЛ 3. ТВОРЧИЙ ЗАДУМ ОБРАЗУ ТА ЙОГО СЦЕНІЧНЕ ВТІЛЕННЯ	18
3.1. Творчий задум образу Луїзи	18
3.2. Сценічне втілення образу Луїзи	19
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	24
ДОДАТКИ	26

ВСТУП

Актуальність теми. Актуальність п'єси «Вісім люблячих жінок» Робера Тома зумовлена її глибоким психологічним змістом та універсальністю порушених проблем. У центрі твору — людські стосунки, приховані конфлікти, подвійна мораль, тема правди й брехні, які залишаються надзвичайно актуальними в сучасному суспільстві.

П'єса розкриває складну природу людських почуттів, зокрема любові, ревності, ненависті та страху, демонструючи, як зовнішня гармонія може приховувати внутрішню напругу та драму. Особливої значущості набуває проблема жіночої психології, адже кожен персонаж є носієм унікального світогляду, внутрішніх суперечностей і мотивацій.

Крім того, актуальність твору полягає у його жанровій своєрідності — поєднанні детективної інтриги з психологічною драмою. Така форма дозволяє глибше дослідити характери персонажів і утримує увагу глядача, що робить п'єсу затребуваною як у театральному мистецтві, так і в акторській практиці.

Отже, п'єса «Вісім люблячих жінок» залишається актуальною завдяки своїй багатогранності, глибині психологічного аналізу та можливості сучасного сценічного прочитання.

Мета і завдання проєкту. Метою даного проєкту є всебічний аналіз п'єси «Вісім люблячих жінок» Робера Тома, зокрема дослідження її ідейно-тематичного змісту, жанрових особливостей та системи образів, а також створення глибокого акторського трактування обраної ролі.

Згідно до поставленої мети було визначено такі **завдання**, як:

- Здійснити ідейно-тематичний аналіз драматургічного твору;
- Дослідити особливості драматургічного конфлікту та композиції;
- Проаналізувати систему персонажів і їх психологічні характеристики;

- Виконати дійовий аналіз ролі;
- Визначити наскрізну дію, надзавдання та внутрішню логіку розвитку персонажа;
- Обґрунтувати сценічне втілення образу

Об'єкт дослідження. Творчий шлях Робера Тома, п'єса «Вісім люблячих жінок» та робота над роллю Луїзи.

Предмет дослідження. Створення образу Луїзи з п'єси «Вісім люблячих жінок» Робера Тома.

Структура анотації. Робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг роботи – 30 сторінок, основний обсяг 25 сторінок, список використаних джерел – 2 сторінки (14 найменувань), додатків – 4 сторінки [11].

РОЗДІЛ 1. ІДЕЙНО – ТЕМАТИЧНИЙ АНАЛІЗ ДРАМАТУРГІЧНОГО ТВОРУ

1.1. Автор п'єси та епоха

Робер Тома (Robert Thomas) — французький драматург, сценарист і режисер, один із найяскравіших представників театру детективного жанру ХХ століття. Він народився 28 вересня 1927 року у Франції. З раннього віку виявляв інтерес до мистецтва, зокрема до театру та літератури. Його творчий шлях не був одразу пов'язаний із драматургією — спочатку він працював у різних сферах, зокрема займався журналістикою та писав сценарії, що допомогло йому сформувати навички побудови інтриги та діалогу [3].

Справжнє визнання до Робера Тома прийшло у 1950–1960-х роках, коли його п'єси почали активно ставитися на театральних сценах Франції та за її межами. Він став відомим завдяки створенню так званих «театральних детективів» — п'єс, у яких поєднуються напружений сюжет, несподівані повороти та глибоке психологічне розкриття персонажів. Найбільшої популярності драматург здобув завдяки п'єсі «Вісім люблячих жінок» (1961), яка стала його візитівкою.

Цей твір швидко завоював успіх у глядачів завдяки оригінальній структурі, замкнутому простору дії та яскравим жіночим образам. П'єса неодноразово екранізувалася, зокрема отримала нове життя у кінематографі. Ще однією відомою роботою Робера Тома є п'єса «Пастка для самотнього чоловіка», яка також здобула широку популярність і була поставлена в багатьох театрах світу.

Його твори вирізняються майстерною побудовою інтриги, динамічним розвитком подій та несподіваними розв'язками. Особливістю творчості Робера Тома є поєднання детективного сюжету з елементами психологічної драми та іронії. Його персонажі завжди багатогранні, а кожна деталь у п'єсах має значення для розкриття загальної картини.

Окрім театру, він працював у кіно та на телебаченні, адаптуючи свої твори та створюючи нові сценарії. Це дозволило йому розширити вплив своєї творчості та зробити її доступною для ширшої аудиторії. Робер Тома помер 3 січня 1989 року, залишивши після себе значну творчу спадщину. Його п'єси й досі активно ставляться на театральних сценах у різних країнах світу, що свідчить про їхню актуальність та художню цінність.

Важливою рисою драматургії Робера Тома є те, що детектив у його творах ніколи не існує лише заради зовнішньої інтриги. Таємниця або злочин у його п'єсах стають приводом для виявлення людських характерів, прихованих мотивів і внутрішніх конфліктів персонажів.

Саме тому його драматургія виходить за межі суто жанрового театру і набуває психологічної глибини. Особливе місце у творчості автора посідає принцип замкненого простору. Дія часто відбувається в обмеженому середовищі, де герої ніби ізольовані від зовнішнього світу, а напруга зростає через неможливість уникнути конфлікту. Такий прийом посилює драматизм і дозволяє зосередити увагу на взаєминах між персонажами. Ще однією характерною особливістю його п'єс є майстерне використання діалогу. Репліки у творах Робера Тома не лише рухають сюжет, а й поступово розкривають правду про героїв. Часто саме через слово, натяк або випадкову фразу виникає новий поворот подій. Це створює особливу ритміку драматургії, де кожна деталь має значення. У п'єсі «Вісім люблячих жінок» драматург особливо яскраво реалізує ці принципи. Кожна героїня має власну таємницю, власний інтерес і свою правду.

Через це конфлікт у творі розгортається не лише як пошук винного, а як зіткнення характерів, пристрастей і прихованих мотивів. Творчість Робера Тома також позначена поєднанням серйозного й іронічного.

Навіть у напружених сюжетах він використовує елементи тонкого гумору, парадоксу та театральної гри. Це створює багатошаровість його драматургії, де зовнішня легкість поєднується з глибшими смислами. Значення Робера Тома для світового театру полягає в тому, що він зміг

оновити детективний жанр у драматургії, зробивши його не лише видовищним, а й психологічно насиченим. Його п'єси залишаються актуальними й сьогодні, оскільки порушують теми людської брехні, прихованої правди, боротьби інтересів та складності людських взаємин [3].

1.2. Ідейно-тематичний аналіз п'єси «Вісім люблячих жінок»

Події п'єси відбуваються в заміському будинку напередодні Різдва. У дім з'їжджаються вісім жінок — члени родини та близьке оточення господаря Марселя. Спочатку все виглядає досить спокійно і навіть святково, але ця атмосфера дуже швидко руйнується. Зранку стає відомо, що Марсель мертвий — його знаходять у кімнаті з ножом у спині. Одразу виникає напруження, адже стає зрозуміло: це не випадковість. Ситуацію ускладнює те, що будинок відрізаний від зовнішнього світу — телефон не працює, виїхати неможливо через сніг. Тобто всі жінки залишаються всередині, і кожна з них автоматично стає підозрюваною.

Далі починається найцікавіше: героїні намагаються з'ясувати, хто винен, і поступово починають звинувачувати одна одну. У процесі цих розмов і конфліктів відкриваються різні секрети. Виявляється, що майже кожна мала свій мотив — образи, ревності, фінансові проблеми або особисті конфлікти з Марселем.

Мені видається важливим те, що тут розкривається не тільки сам факт злочину, а й внутрішній світ кожної героїні. Чим далі розвивається дія, тим більше стає зрозуміло, що за зовнішньою «пристойністю» ховається багато брехні і болю.

У кінці п'єси ситуація набуває несподіваного повороту. З'ясовується, що все не так однозначно, як здавалося спочатку. І головне — акцент

переноситься не стільки на те, хто саме винен, скільки на те, що кожна з жінок по-своєму причетна до цієї історії.

Таким чином, сюжет побудований не лише як детектив, а як поступове «зняття масок» з персонажів і розкриття їхньої справжньої сутності

Тема:

Розкриття таємниць у родині, де кожна з жінок має мотив для злочину; взаємини, брехня і приховані почуття.

Ідея:

Показ того, що за зовнішньою «любов'ю» можуть ховатися егоїзм, лицемірство та правда, яка руйнує ілюзії.

Проблема: Це брехня, приховані сімейні таємниці.

Композиційний аналіз.

Експозиція: Знайомство з родиною та героїнями, святкова різдвяна атмосфера, яка швидко порушується.

Зав'язка: Виявляють убивство господаря будинку — Марселя.

Розвиток дії: Розкриття таємниць кожної жінки, взаємні звинувачення та напружений конфлікт.

Кульмінація: З'ясовується правда про смерть Марселя, яка руйнує уявлення про «люблячу» родину.

Розв'язка: Справжнє самогубство Марселя.

Конфлікт: Зовнішній — між жінками, які підозрюють одна одну у вбивстві. Внутрішній — боротьба кожної героїні з власними таємницями, страхом і почуттям провини. Головне питання п'єси — хто винен у вбивстві. Також важливим є протистояння правди і брехні між жінками.

У центрі п'єси — замкнений простір і вісім жінок, кожна з яких може бути причетна до вбивства. Саме через це між ними виникає напруга і недовіра.

Конфлікт показує справжні характери героїнь. Тут є різні типи жінок: більш наївні, стримані, емоційні, холодні або такі, що схильні до маніпуляцій. У складній ситуації ці риси стають ще помітнішими [7].

Особливості жанру: Детективна драма з елементами комедії; поєднання напруженого розслідування з іронією, психологізмом несподіваними сюжетними поворотами. П'єса побудована як детектив із поступовим наростанням напруги: через діалоги, викриття та зміну підозр.

Запропоновані обставини

Події відбуваються взимку, у заміському будинку. Будинок ізольований, немає зв'язку із зовнішнім світом. У ньому знаходять мертвим господаря, і всі жінки залишаються під одним дахом.

Драматургічний хід

Історія розвивається через поступове розкриття таємниць кожної героїні. Це відбувається через розмови, допити, конфлікти і взаємні звинувачення.

Характер і поведінка героїнь

Кожна героїня має свій яскравий характер. Хтось поводить себе нервово, хтось стримано, хтось холодно або емоційно. Це проявляється в їхніх словах, реакціях і поведінці.

Надзавдання персонажів

Кожна з жінок намагається захистити себе: хтось приховує правду, хтось шукає винного, а хтось намагається вийти з ситуації без втрат.[13]

РОЗДІЛ 2. ДІЙОВИЙ АНАЛІЗ ДРАМАТУРГІЧНОГО ТВОРУ І РОЛІ

2.1. Дійовий аналіз п'єси

Фабула п'єси

Фабула п'єси будується навколо загадкової смерті Марселя, яка стає основною подією всієї історії. У замиському будинку збираються вісім жінок, які є родичками або близькими до господаря. Спочатку атмосфера здається звичайною, але ситуація різко змінюється, коли Марселя знаходять мертвим.

Після цього стає зрозуміло, що це не випадковість. Будинок виявляється ізольованим від зовнішнього світу: немає зв'язку, неможливо виїхати через сніг. Усі жінки залишаються замкненими в одному просторі, і кожна з них автоматично стає підозрюваною. У цій ситуації починається своєрідне розслідування. Жінки намагаються з'ясувати, хто міг це зробити, і поступово між ними виникають конфлікти та взаємні звинувачення. У процесі розвитку дії одна за одною відкриваються приховані таємниці кожної героїні. Стає зрозуміло, що всі вони так чи інакше мали напружені стосунки з Марселем: образи, ревності, особисті конфлікти або приховані інтереси. Через це ситуація ускладнюється, і підозра постійно переходить від однієї до іншої.

Події поступово нагнітаються, і кожна нова деталь не дає чіткої відповіді, а лише додає більше питань. Детективна лінія поєднується з розкриттям характерів, і головний акцент зміщується на людські стосунки та приховані мотиви.

У фіналі відкривається справжня причина смерті Марселя. Вона виявляється складнішою, ніж здається на початку, і змінює уявлення про всі попередні події.

Таким чином, фабула п'єси показує не лише розслідування злочину, а й поступове розкриття людських характерів. Вона підводить до думки, що істина не є очевидною, а за зовнішнім спокоєм можуть приховуватися складні й суперечливі стосунки [2].

Місце подій: Замиський маєток у Франції.

Час подій: Різдво 1950 року у Франції відбувалося під час важких років після Другої світової війни. Країна намагалася відновити економіку та соціальний лад після Другої світової війни. Атмосфера святкування Різдва була особливо важливою в ті важкі часи. Люди хотіли тепла та затишку родинного кола, щоб трохи відпочити від щоденних проблем. Традиції, пов'язані з Різдрвом, стали своєрідним оберегом, який допомагав зберегти духовні цінності країни. Характерними для того часу були скромно прикрашені ялинки, саморобні іграшки та прикраси, виготовлені з підручних матеріалів. Домашня атмосфера Різдва 1950 року підтримувала людей вірою в майбутнє, незважаючи на труднощі.

Подієвий ряд:

Вихідна подія: Згода Марселя на експеримент Катрін з «вбивством»

Початкова подія: Звістка про вбивство господаря дому

Центральна подія: Викриття таємниці не справжнього вбивства

Головна подія: Самогубство Марселя

Дійові особи:

Катрін - Молодша дочка. 17 років. Пустунка, полюбляє кримінальні романи, читає їх ночами. Не терпить спілкування з гребінцем.

Габі - Мати. Гарна жінка 45 років. Дама від голови до п'ят. Дуже любить комфорт, трішки своїх дочок і зовсім мало свого чоловіка.

Сюзон - Її старша дочка. 20 років. Гарненька, свіжа, чарівна, Навчається в Англії, тепер це дуже модно.

Бабуся – Мати Габі і Огюстїни. Відстала від часу. Домоглася прихистку у сім'ї Габі. Обождноє свою сім'ю так вважає сама.

Огюстїна – Сестра Габі. Невизначеного віку. Уїдлива, завжди скаржиться усім і на все. Стара діва. Зганяє злість за власну невдачу на всіх членів родини

Шанель - Повненька, симпатична. Виростила дітей Габі. Майже член сім'ї. Знає чимало родинних таємниць, яких нікому не вибовкує.

Луїза - 25 років. Нова покоївка. Гарна, але нахабна і розпуста. Не любить коли їй перечуть. Нестримана. Може вибухнути з будь-якого приводу.

П'єретта- 35 років елегантна. Колишня танцівниця. Виступає гола [10].

2.2. Дійовий аналіз ролі

Надзавдання

Як зазначив видатний режисер Станіславський, - «Домовимося ж на майбутнє називати цю головну, всеосяжну мету, що притягує до себе всі без винятку завдання, викликає творче самопочуття актора – ролі, надзавданням твору письменника», власне дану цитата була використана у роботі «Робота актора над собою» [6, с. 450].

Також, Станіславський зазначав у своїй праці, що під час роботи над надзавданням актор, - «повинен знаходити й любити надзавдання. Якщо ж на нього йому вказано іншими, необхідно провести надзавдання через себе й емоційно схвилюватися ним від власного людського почуття, власної особи. Тобто треба вміти зробити кожне надзавдання власним.», а це означає, що необхідно знайти внутрішню сутність, яка буде споріднена з душею актора.

Надзавдання Луїзи в п'єсі в тому, щоб знайти правду про смерть Марселя і зрозуміти, кому можна довіряти. Проявляється через її репліки-запитання, які свідчать про пошук істини, через репліки недовіри — як реакцію на розкриття таємниць, а також через емоційні репліки, що відображають її внутрішній конфлікт і поступове дорослішання персонажа: «Цей мужчина, напевно, причаївся десь тут...» . «А я на першому допиті скажу, що й ви майже кожного вечора зникали кудись але цього ніхто не знає!» [10].

Аналіз ролі є необхідним етапом у роботі актора, оскільки саме він дозволяє глибше зрозуміти персонажа і створити правдивий сценічний образ.

Завдяки аналізу актор визначає характер героя, його мотиви, внутрішні конфлікти та ставлення до інших персонажів. Це допомагає перетворити текст ролі на логічну систему дій. «Внутрішнє життя ролі відкривається через ланцюг фізичних дій» [2, с. 52].

В основі акторського аналізу лежить принцип дії, сформульований Костянтин Станіславський, який наголошував, що слово на сцені повинно бути спрямоване на дію і досягнення мети [6]. Тому кожна репліка розглядається як спосіб впливу на партнера.

Дійовий аналіз передбачає визначення завдань персонажа, його наскрізної дії та надзавдання, що об'єднує роль у єдину лінію розвитку. Це дозволяє уникнути формальної гри та досягти внутрішньої правдивості. «Дія — основа сценічного мистецтва» [2, с. 12].

Луїза — молода служниця в будинку. Зовні — проста, жвава, трохи різка, іноді навіть вульгарна. Але це лише маска

Її справжня природа — інстинктивна, тілесна, прагматична і дуже жива. Вона не наївна, добре розуміє свою привабливість, використовує сексуальність як інструмент впливу, прагне вирватися зі свого соціального стану. Надзавдання Луїзи полягає не тільки в тому, щоб дізнатися правду про смерть Марсея, а й у тому, щоб захистити себе. Впродовж п'єси вона не лише шукає винного, а й намагається не допустити, щоб підозра впала на неї. Через це її поведінка часто суперечлива: вона може ставити запитання, підозрювати інших, провокувати, але за цим стоїть страх і недовіра.

Наскрізну дію ролі я бачу як постійне прагнення докопатися до правди і водночас зберегти себе. Саме це веде Луїзу через усі події п'єси. Спочатку вона більше спостерігає, потім починає відкрито реагувати, підозрювати, захищатися і навіть нападати словом.

У роботі над роллю мені важливо було зрозуміти, чого Луїза хоче в кожній сцені. Не просто що вона говорить, а навіщо говорить.

Десь вона хоче вивідати правду, десь — приховати щось своє, десь — вплинути на інших або захиститися. Через це кожна репліка для мене пов'язана з дією.

Луїза не проста служниця . Вона жива, хитра, емоційна, іноді різка, але в цьому є її захист. За зовнішньою сміливістю в ній є вразливість і внутрішня напруга. Мені було важливо показати, що її різкість або провокаційність не виникає просто так. Часто це спосіб не дати себе принизити або викрити. Через це я бачу її поведінку не як випадкову, а як внутрішньо вмотивовану.

Також важливим для мене є її ставлення до Марселя. Це не тільки симпатія чи особистий інтерес. Для мене в цьому є бажання бути поміченою, вийти за межі свого становища і змінити щось у своєму житті. Працюючи над роллю, я намагалася будувати її через дійовий аналіз: зрозуміти подію, реакцію на неї, внутрішнє рішення і дію. Це допомогло мені шукати живий образ, а не просто проговорювати текст.

Таким чином, надзавдання і наскрізна дія Луїзи стали для мене основою образу, в якому зовнішні дії пов'язані з внутрішньою боротьбою персонажа [9].

У роботі над роллю я визначила надзавдання Луїзи як прагнення змінити своє життя, вирватися з бідності та отримати більше контролю над власною долею через зв'язок із господарем. Для мене це не просто особистий інтерес героїні, а її спосіб виживання. Луїза хоче бути не залежною служницею, а людиною, яка може впливати на своє становище [8].

Наскрізна дія.

Наскрізну дію ролі я бачу в тому, що Луїза намагається втримати вигідну позицію в домі, використовуючи доступні їй засоби: спокусу, хитрість, маніпуляцію і самозахист. Усі її дії, на мою думку, підпорядковані бажанню не втратити контроль і зберегти для себе можливість виграти в цій ситуації.

Початок (експозиція).

На початку п'єси, після звістки про вбивство, всі персонажі реагують напругою і страхом. Але Луїза, як я її розумію, поводитья інакше. Вона не замикається в переляку, а ніби уважно спостерігає, що відбувається, і відчуває, що ця ситуація може щось змінити.

У її поведінці є зухвалість, сміливість, навіть провокація. Вона не тримається як типова покїрна служниця. Навпаки, у нїй є відчуття власної сили.

Її внутрішній стан я бачу суперечливим: є страх, але разом із ним — цікавість і азарт. Ніби вона відчуває, що в хаосі може з'явитися шанс для неї. Підтекст для мене такий: «Я тут не просто прислуга. Я теж щось знаю і можу впливати на те, що відбувається». Саме з цього, на мою думку, починається розвиток Луїзи як персонажа [9].

Розвиток конфлікту

У деяких сценах я бачу Луїзу не просто як ту, що говорить правду, а як героїню, яка грає на напрузі. Вона не відкриває все одразу, а натякає, дозує інформацію і ніби провокує інших.

Через тему своїх стосунків із господар вона може викликати ревності, конфлікти і таким чином впливати на ситуацію.

Для мене в цих моментах Луїза діє через провокацію, перевірку і навіть своєрідний шантаж. Вона ніби дивиться, як далеко може зайти, і намагається не втратити контроль. Внутрішньо в цей час у нїй є подвійний стан. З одного боку, вона відчуває силу, бо може керувати напругою між людьми. З іншого — боїться, що її саму викриють. І саме це робить її поведінку не прямолїнійною, а суперечливою.

Для мене важливо, що Луїза не просто говорить правду, а використовує її як засіб впливу. Вона відкриває лише те, що їй вигідно в конкретний момент. У кульмінаційних сценах, коли відкривається її зв'язок із Марселем, для мене це не просто зізнання, а момент ризику. Вона ніби ставить усе на карту. Тут у нїй є і напруга, і страх, і образа, тому що вона теж у чомусь була використана.

Мені важливо показати, що Луїза не лише маніпулює іншими, а й сама певною мірою є жертвою обставин. Вона не просто грає — вона виживає.

У фіналі, коли правда виходить назовні, Луїза для мене вже не провокує, а захищається. Її головна дія — зберегти себе. Тут з'являється втома, розчарування, навіть злість. Я бачу її між двома станами: бажанням вижити і бажанням контролювати ситуацію. Вона хоче не бути слабкою, а бути тією, хто теж може впливати на гру.

Через Луїзу, на мою думку, розкривається не лише особиста історія, а й тема соціальної нерівності — як люди іноді змушені боротися доступними їм способами.

Тому для мене Луїза — не просто хитра служниця, а складний образ, у якому поєднуються сила, страх, вразливість і постійне прагнення втриматися. Саме це і робить роль для мене цікавою. У деяких сценах я бачу Луїзу не просто як ту, що говорить правду, а як героїню, яка грає на напрузі. Вона не відкриває все одразу, а натякає, дозує інформацію і ніби провокує інших.

Через тему своїх стосунків із господар вона може викликати ревності, конфлікти і таким чином впливати на ситуацію.

Луїза діє через провокацію, перевірку і навіть своєрідний шантаж. Вона ніби дивиться, як далеко може зайти, і намагається не втратити контроль. Внутрішньо в цей час у ній є подвійний стан. З одного боку, вона відчуває силу, бо може керувати напругою між людьми. З іншого — боїться, що її саму викриють. І саме це робить її поведінку не прямолінійною, а суперечливою.

Луїза не просто говорить правду, а використовує її як засіб впливу. Вона відкриває лише те, що їй вигідно в конкретний момент. У кульмінаційних сценах, коли відкривається її зв'язок із Марселем, для мене це не просто зізнання, а момент ризику. Вона ніби ставить усе на карту. Тут у ній є і напруга, і страх, і образа, тому що вона теж у чомусь була використана. Мені важливо показати, що Луїза не лише маніпулює іншими, а й сама певною мірою є жертвою обставин. Вона не просто грає — вона виживає.

У фіналі, коли правда виходить назовні, Луїза для мене вже не провокує, а захищається. Її головна дія — зберегти себе. Тут з'являється втома, розчарування, навіть злість. Я бачу її між двома станами: бажанням вижити і бажанням контролювати ситуацію. Вона хоче не бути слабкою, а бути тією, хто теж може впливати на гру [9].

Через Луїзу, на мою думку, розкривається не лише особиста історія, а й тема соціальної нерівності — як люди іноді змушені боротися доступними їм способами.

Тому для мене Луїза — не просто хитра служниця, а складний образ, у якому поєднуються сила, страх, вразливість і постійне прагнення втриматися. Саме це і робить роль для мене цікавою [4].

РОЗДІЛ 3. ТВОРЧИЙ ЗАДУМ ОБРАЗУ ТА ЙОГО СЦЕНІЧНЕ ВТІЛЕННЯ

3.1. Творчий задум образу Луїзи

У сценічному втіленні образу Луїзи для мене важливо було не показувати її однозначно позитивною чи негативною. Я не сприймаю її як «просту» героїню. Навпаки, мені цікаво бачити в ній людину суперечливу: зовні стриману, інколи навіть зібрану, але внутрішньо напружену, вразливу і таку, що багато приховує.

У роботі над образом я виходила з того, що Луїза живе в постійному внутрішньому контролі. Вона не дозволяє собі відкрито показувати все, що відчуває. Тому в сценічному існуванні для мене важливими були не лише слова, а паузи, погляди, зміна уваги, затримані реакції. Часто те, що вона не договориює, говорить про неї більше, ніж прямий текст [2].

На початку п'єси я бачу Луїзу стриманою і уважною до простору та людей. Вона спостерігає, зчитує атмосферу, тримає дистанцію. У пластиці це може проявлятися в зібраності, економності рухів, певній закритості корпусу. У голосі — спокійна подача, без надмірної емоційності, ніби персонаж контролює себе.

Після події зі смертю Марселя внутрішній стан Луїзи змінюється. Для мене тут важливий не зовнішній шок, а внутрішнє напруження, яке поступово проривається назовні. У сценічному втіленні це може проявлятися через пришвидшення реакцій, зміну ритму мовлення, більш гостру подачу реплік, уривчастість, паузи перед незручними питаннями. Окремо важливою для мене є подвійність Луїзи, пов'язана з її особистим інтересом до Марселя.

Я не хотіла б грати це буквально чи побутово. Для мене це не просто факт спокуси, а ознака її внутрішньої потреби бути поміченою, бажаною, значущою. Саме тому в сценічному рішенні цей пласт образу я бачу не прямолінійно, а через підтекст, натяки, внутрішню напругу в партнерських сценах.

У розвитку дії, коли з'являються підозри і викриття, Луїза для мене стає жорсткішою. Вона починає не лише реагувати, а й захищатися. І тут у сценічному існуванні важливою стає дія: перевіряю, тисну, відштовхую, приховую.

Це вже не пасивне спостереження, а активне існування в конфлікті. У кульмінаційних сценах я бачу Луїзу не істеричною, а зібраною на межі зриву. Мені цікавіше не «грати емоцію», а показувати, як персонаж намагається втримати себе, але вже не може повністю контролювати внутрішній процес. Саме ця межа між контролем і зривом для мене є живою. У фіналі образ, на мою думку, має змінитися не зовні, а внутрішньо.

Луїза приходить до усвідомлення, і ця зміна може проявлятися в простоті існування: менше захисту, менше метушні, більше тиші й внутрішньої ваги. У своєму сценічному втіленні я прагнула побудувати Луїзу як образ, що розкривається поступово — не через пряме демонстрування характеру, а через внутрішню трансформацію. Для мене важливо, щоб глядач не одразу міг «прочитати» цю героїню, а відкривав її разом із розвитком дії. Таким чином, сценічне втілення Луїзи я бачу через поєднання стриманості, прихованої напруги, внутрішньої суперечності та поступового психологічного розкриття [14].

3.2. Сценічне втілення образу Луїзи

Працюючи над образом Луїзи, мені було важливо знайти в ній не просто персонажа детективної історії, а живу людину зі своїми бажаннями, слабкостями і внутрішніми суперечностями. Я не хотіла бачити її однозначною — тільки доброю або тільки негативною. Для мене Луїза складніша.

У своєму творчому задумі я бачу Луїзу жінкою, яка багато приховує і не все говорить прямо. Зовні вона може бути стриманою, але всередині постійно напружена, уважна до того, що відбувається навколо.

Мені цікаво було будувати її не через відкриті емоції, а через внутрішній процес. Важливим для мене є те, що Луїза має особистий інтерес до Марселя. Це показує, що вона теж не стоїть осторонь подій. Через це я сприймаю її не просто як свідка, а як людину, яка теж має свою правду і свою таємницю [8].

Основою мого задуму стало показати Луїзу через внутрішню боротьбу. З одного боку, вона хоче зрозуміти, що сталося, знайти правду, а з іншого — захищає себе і не хоче бути викритою. Саме цей конфлікт для мене головний у ролі.

У розвитку образу мені важливо було показати, як Луїза змінюється. Спочатку вона більш стримана і зібрана, потім стає напруженішою, жорсткішою, у ній з'являється недовіра. А в кінці приходиться певне усвідомлення того, що все не так просто, як здавалося.

У сценічному рішенні я хотіла, щоб образ розкривався поступово. Щоб глядач не одразу розумів Луїзу, а відкривав її в процесі розвитку подій. Для мене це образ, у якому важливі підтекст, паузи, погляди, приховані реакції.

Також у творчому задумі мені було важливо не робити Луїзу прямолінійною. Я не хотіла будувати її тільки на одній рисі характеру — хитрості чи недовірі. Навпаки, мені було цікаво поєднати в ній різні стани: стриманість і внутрішню тривогу, контроль і страх, зовнішню твердість і внутрішню вразливість.

Окремо я думала про те, що Луїза багато існує через підтекст. Те, що вона не договориює, іноді важливіше за те, що говорить прямо. Тому в образі для мене важливими стали не лише слова, а й внутрішні паузи, моменти мовчання, зміни уваги і реакції на інших персонажів.

Мені також хотілося, щоб у розвитку образу було відчутне накопичення внутрішньої напруги. Щоб кожна нова подія змінювала Луїзу, робила її жорсткішою, обережнішою або відкривала в ній іншу грань. Через це образ для мене будується не статично, а в розвитку.

У фіналі я бачу важливим не різку зміну персонажа, а внутрішнє усвідомлення, яке приходиться через пережитий досвід. Для мене Луїза

наприкінці не стає іншою людиною, але починає глибше розуміти себе і ситуацію, в якій опинилася.

Таким чином, мій творчий задум образу Луїзи полягає в тому, щоб показати її як суперечливу, внутрішньо напружену героїню, яка проходить шлях від контролю і захисту до внутрішнього усвідомлення. Для мене цей образ цікавий саме своєю неоднозначністю і прихованим внутрішнім життям.

Процес практичної роботи над роллю Луїзи

У процесі роботи над роллю Луїзи я спочатку уважно прочитала п'єсу, щоб зрозуміти загальний сюжет і місце героїні в подіях. Я намагалася побачити Луїзу не лише як служницю, а як людину зі своїм характером і внутрішнім життям. Далі я проаналізувала запропоновані обставини: ізольований будинок, напружена атмосфера після вбивства, постійні підозри. Це допомогло мені відчувати її тривожність і напруження.

Під час аналізу характеру я зрозуміла, що Луїза — уважна, стримана, але не така проста, як здається. У ній є і хитрість, і здатність приховувати правду. У кожній сцені я ставила перед собою конкретні задачі: не видати себе, спостерігати, реагувати на інших, іноді — захищатися або переводити підозру.

Я працювала над внутрішнім станом: від зовнішнього спокою до внутрішньої напруги. Було важливо показати, що за спокійною поведінкою ховається страх і напруження. Також я звертала увагу на фізичну поведінку: стримані рухи, обережність, уважний погляд — як людини, яка багато помічає, але не все говорить.

У взаємодії з партнерами я намагалася слухати і реагувати природно, щоб сцени виглядали живими. Для мене важливо було не просто проговорювати текст, а існувати в ситуації, чути партнера і дозволяти його поведінці впливати на мою реакцію. Це допомагало уникати механічного виконання і робити сцену більш живою [9].

Окремо я працювала над підтекстом ролі, тому що для мене Луїза — персонаж, який часто думає більше, ніж говорить. Я намагалася знайти внутрішню дію навіть там, де зовні героїня майже нічого не проявляє.

У таких моментах для мене важливими були паузи, погляд, внутрішнє очікування або приховане напруження.

Під час репетицій я поступово шукала розвиток образу, щоб Луїза не залишалася однаковою від початку до кінця. Мені було важливо показати її зміну під тиском подій: як зростає недовіра, як з'являється захисна реакція, як внутрішній стан стає гострішим.

Також у роботі над роллю я намагалася знайти її наскрізну дію, яка об'єднує сцени. Для мене це прагнення втримати контроль над ситуацією і водночас не допустити власного викриття. Саме це, на мою думку, рухає поведінку Луїзи протягом усієї п'єси.

У результаті роботи я прагнула створити образ Луїзи як неочевидної, багатошарової героїні, яка має свої секрети і впливає на розвиток подій. Для мене було важливо показати в ній не лише зовнішню функцію персонажа, а внутрішнє життя, суперечності і приховану напругу, які роблять образ живим і сценічно цікавим.

ВИСНОВКИ

У процесі дипломного дослідження було здійснено всебічний аналіз п'єси 8 люблячих жінок та досліджено особливості творчого методу Робер Тома. У роботі розкрито ідейно-тематичний зміст драматургічного твору, виявлено специфіку жанру детективної трагікомедії, проаналізовано композиційну побудову, природу конфлікту та систему персонажів, де кожен образ є носієм прихованої правди, внутрішніх суперечностей і драматичної дії.

У ході дослідження виконано дійовий аналіз ролі Луїзи, визначено її наскрізну дію, надзавдання та внутрішню логіку розвитку образу. Простежено, що персонаж Луїзи проходить складну емоційну трансформацію, розкриваючись через конфліктні обставини, взаємодію з іншими дійовими особами та поступове оголення внутрішньої правди героїні.

Практична робота над роллю дозволила обґрунтувати сценічне втілення образу Луїзи як живого, психологічно достовірного та дієвого персонажа. У процесі роботи було знайдено засоби акторського існування в ролі, що спираються на внутрішню мотивацію, органічність поведінки, дієву природу слова та логіку сценічного розвитку.

Таким чином, поставлена мета дослідження була досягнута, а визначені завдання — виконані. Результатом дипломної роботи стало не лише теоретичне осмислення драматургічного матеріалу, а й формування власного творчого трактування образу Луїзи, що стало важливим етапом професійного становлення як акторки [11].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Погребняк Г. П., Гирич В. С. Акторська майстерність видовищ та масових свят : методичні рекомендації до підготовки та захисту курсових робіт для здобувачів освітнього ступеня «Бакалавр» спеціальності 026 «Сценічне мистецтво» / Київ : НАКККиМ, 2023. 32 с
2. Кнебель М.Й. «Про дієвий аналіз п'єси і ролі». Львівський національний університет імені Івана Франка. 2020. С 88 – 115. Режим доступу: <https://kultart.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2022/02/KnebelStanislavskyy-DRUK.pdf>.
3. Робер Тома. «8 люблячих жінок» Режим доступу: <https://musicdrama.com.ua/vistavy/eightlovingwomen/>.
4. Наконечна О. В. Детермінанти створення і втілення сценічного образу в театральному мистецтві : монографія. Одеса : Астропринт, 2006. 248 с.
5. Чорна. К. В. (2024). Сценічне мовлення як найважливіший вияв акторської майстерності. Collection of Scientific Papers «SCIENTIA», (January 26, 2024; Helsinki, Finland), 500– 502. Retrieved from <https://previous.scientia.report/index.php/archive/article/view/1553>.
6. Станіславський К. С. Робота актора над собою / пер. Т. Ольховського ; за ред. Ф. Гаєвського. Київ : Мистецтво, 1953. Ч. 1–2 . 670 с.
7. Болеславський Р. Підготовка актора. — Київ: Основи, 1993. — 192 с.
8. Основи режисури і майстерності актора : навчальний посібник. — Київ: Каравела, 2010. — 376 с.
9. Репетиційні записи та власні творчі спостереження над роллю Луїзи. — Особистий архів авторки.
10. Тома Р. Вісім люблячих жінок. п'єса. — оригінальний драматургічний текст. Архів театру ім. Івана Франка.
11. Шлемко О. Д. Положення про демонстрацію творчого проекту здобувачів першого (бакалаврського) рівня вищої освіти за освітньо-

професійною програмою «Акторська майстерність» Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв: введено в дію наказом ректора від 23.02.2022 р. № 10-0. Київ : НАКККиМ, 2022. 36 с. URL: https://nakkkim.edu.ua/images/Instytuty/such_mystetstva/kafedra_rezhysury/Polozhenni_pro_tvorchyi_project_op_actor_mastery.pdf (дата звернення: 01.05.2026).

12. Chechov M. On the technique of acting. New York: Harper, 1953.

13. Fitzsimmons E. G. New York City Hid Realities of Homelessness Crisis, Report Finds - New York: The New York Times, 2024. URL: <https://www.nytimes.com/2024/01/09/nyregion/homeless-shelter-system-investigation.html>.

14. Batalova J., Frequently Requested Statistics on Immigrants and Immigration in the United States - Washington: The online journal of the Migration Policy Institute, 2024. URL: <https://www.migrationpolicy.org/article/frequently-requested->

ДОДАТКИ

Рис. 4.1. Афіша вистави «Вісім люблячих жінок».